

Învățămintele din rugăciunea Anei

Învățămintele din rugăciunea Anei

1 Samuel 2:1-3

Și Ana s-a rugat și a spus: „Mi se veselește inima în Domnul”.

Duhul lui Dumnezeu spune că aceasta este rugăciunea Anei și a înscris-o pe paginile Cuvântului binecuvântat al lui Dumnezeu. Avem înaintea un pasaj remarcabil al Scripturii. Ana spune: „Mi se veselește inima în Domnul”. Este minunat să fii adus într-o astfel de stare de biruință. Fusese un timp când ea plânse. Fusese un timp când sufletul și inima îi erau grele, însă Domnul intervenise și îi dăduse eliberare, iar acum, în loc să se preocupe doar cu această eliberare, ea se preocupă cu Eliberatorul ei. Învățătura din creștinătatea de astăzi este de natură să ne îndrepte atenția către noi înșine și către lucrarea Duhului în noi, nu către Hristos și către lucrarea Lui pentru noi.

Ceea ce o caracterizează pe Ana este faptul că ea nu privește înăuntrul ei; nu se preocupă cu ea însăși, ci cu Domnul. Dacă Îl cunoaștem pe Domnul Isus ca Mântuitor al nostru, ar trebui să scoatem motive de laudă pentru El din toate împrejurările noastre, chiar și din cele mai dureroase. Chiar și la acel moment, inima Anei era încă nespuns de încercată, însă ea se bucura în Domnul, se lăuda în El și inima i se veselea în El. Aceasta este o lecție pentru noi toți.

Unul dintre motivele pentru care suntem atât de inerti și de șovăitori este că nu ne bucurăm în Domnul. Mă gândesc uneori că, prin starea noastră, facem o reclamă atât de nepotrivită lucrurilor pe care le mărturisim. Cei mai fericiți și mai bucuroși oameni din această lume ar trebui să fie cei care îl cunosc pe Hristos ca Mântuitor și care îl recunosc ca Domn. Aceasta nu înseamnă că ei nu vor avea necazuri și dureri; vor avea, însă, așa cum spune apostolul, chiar dacă trecem prin împrejurări grele, ne bucurăm întotdeauna, așa încât, chiar dacă experimentăm necazuri în inima noastră, putem manifesta bucurie în afara noastră.

Mi s-a deschis larg gura împotriva vrăjmașilor mei.

Care sunt vrăjmașii noștri? Satan este unul dintre ei! Este gura noastră larg deschisă împotriva lui? Are tot dreptul să fie! Satan, deși nu este încă un vrăjmaș înlăturat, este un vrăjmaș învins.

Cum rămân lucrurile cu păcatul? Acesta este un alt vrăjmaș al nostru, care a fost însă înlăturat, astfel încât nu mai avem „conștiință de păcate”. Binecuvântată realitate! Hristos, care nu a cunoscut păcatul, a fost făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El. Iată cum un alt vrăjmaș a fost biruit și cum binecuvântarea ne-a fost astfel adusă!

În ce privește moartea, Domnul a anulat moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea prin evanghelie.

Cât despre judecată, Judecătorul Însuși spune: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5.24). Nu este acesta un lucru minunat? Gurile noastre se pot deschide larg împotriva vrăjmașilor noștri.

În ce privește mânia, citim în primul capitol din 1 Tesaloniceni că El „ne-a eliberat de mânia viitoare”. Nu există niciun motiv pentru care să nu fim bucuroși și să n-avem o cântare în gurile noastre întreaga zi. A fost un timp când gurile noastre au fost închise, potrivit cu Romani 3.19: „Pentru ca orice gură să fie închisă și toată lumea să fie sub judecată înaintea lui Dumnezeu”.

Vedem deci că Satan, păcatul, moartea, judecata și mânia au fost biruiți. Să ne aducem aminte de ceea ce Domnul Isus a spus în dimineața învierii, atunci când a intrat în camera ale cărei uși erau încuiate de frica iudeilor: „Pace vouă!”. Pacea le-a fost dăruită în mod divin ucenicilor și ei aveau un drept divin la ea. Cel care făcuse pace le-o dăruia acum. El a făcut pace prin sângele crucii Lui și le-a transmis-o prin cuvintele Lui. Avem dreptul de a fi bucuroși? Avem – un drept real și divin.

Mă bucur în mântuirea Ta. Nimeni nu este sfânt ca Domnul

Remarcăm acum un alt lucru: „Mă bucur în mântuirea Ta”. Există ceva izbitor în aceste cuvinte. Îi auzim pe mulți bucurându-se în mântuirea lor, însă aici Ana spune: „Mă bucur în mântuirea Ta”. Aceasta înseamnă să privești la mântuire din perspectiva Lui, nu din a noastră. Dacă ne gândim la mântuire ca la mântuirea noastră, atunci o măsurăm cu necesitatea noastră; însă, atunci când ne gândim la ea ca la mântuirea Lui, o măsurăm cu necesitatea Lui, așa încât ea devine la fel de mare ca Dumnezeu Însuși. El Se descoperă în acest caracter ca Mântuitor.

În Evrei, mântuirea este numită „o mântuire așa de mare”. Ea nu este mare datorită lucrurilor de care ne salvează, nici datorită lucrurilor pentru care ne salvează, ci este mare datorită Celui care a plănit-o și care a împlinit-o. Ea nu poate fi o mântuire obișnuită, fiindcă nu a fost lucrată de cineva obișnuit, ci de Cel care a făcut lumile.

Apoi Ana spune: „Nimeni nu este sfânt ca Domnul”. Acesta este un adevăr de căpătâi. Mulți vorbesc mereu despre dragostea, îndurarea și bunătatea lui Dumnezeu. Să nu credem însă că Dumnezeu este dragoste în așa fel încât să nu fie și drept. Unii spun că toți oamenii vor fi mântuiți și că nimeni nu va fi pierdut. De fapt, lucrurile stau așa: dacă păcatul este un lucru atât de grav, încât a necesitat moartea Fiului lui Dumnezeu, este de mirare că un păcătos va fi judecat dacă îl respinge pe acest Fiul? Ne aducem aminte de minciuna diavolului către Eva, în grădina Eden: „Cu siguranță, nu veți muri”; cu alte cuvinte, Dumnezeu este prea bun ca să-Și ducă la îndeplinire amenințarea. Acum, diavolul spune: Dumnezeu este prea bun ca să-i pedepsească pe oameni. „Nimeni nu este sfânt ca Domnul.” Sfințenia Lui a necesitat jertfa Fiului Său și va necesita, de asemenea, pedeapsa păcătoșilor care îl resping pe Fiul.

Nu este altul în afară de Tine și nu este stâncă asemenea Dumnezeului nostru.

„Nu este altul în afară de Tine.” A umplut Hristos atât de mult orizontul sufletelor noastre, încât orice altă persoană și orice lucru să nu mai poată fi văzute deloc? În Coloseni 3.11 citim că „Hristos este totul”.

Este de asemenea minunat să vedem cum Duhul Sfânt Îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind Stânca. Această expresie apare în Geneza și frecvent în Deuteronom. Dumnezeu a arătat încă de la începutul istoriei omului că acesta avea nevoie de ceva solid pe care să se sprijine. Orice lucru va ceda până la urmă și atunci avem nevoie să fim pe Stâncă. Ești tu pe Stâncă? Poți spune, pentru tine însuși: „Nu este stâncă asemenea Dumnezeului nostru”?

„Și pentru ce Mă chemați: «Doamne, Doamne!», și nu faceți ce spun? Vă voi arăta cu cine se aseamănă oricine vine la Mine și aude cuvintele Mele și le face. Este asemenea unui om care, zidind o casă, a săpat și a adâncit și a pus temelia pe stâncă; și, venind apă mare, șuvoiul s-a năpustit peste casa aceea și n-a putut s-o clatine, pentru că fusese întemeiată pe stâncă” (Luca 6.46-48). Ai răspuns cu ascultarea credinței la ceea ce El ți-a cerut să faci? Primul lucru pe care îl cere să-l faci este să crezi în El. Acesta este începutul.

În Isaia, această Stâncă este numită Stânca Veacurilor sau Stânca Eternității. Aceasta este stânca pe care dorim să zidim și să ne aflăm, fiindcă orice altceva se va spulbera.

„Nu este stâncă asemenea Dumnezeului nostru.” Este minunat să vedem că Ana înțelesese acest lucru. Ea stătea aproape de Domnul și pătrunsese în unele taine ale Lui. Lumea aceasta își are și ea stâncile ei, însă acestea, mai devreme sau mai târziu, se vor spulbera.

Nu vă înmulțiți cuvintele trufașe. Să nu iasă mândrie din gura voastră, pentru că Domnul este un Dumnezeu al cunoștinței și de El sunt cântărite faptele

Este surprinzător cât de vorbești suntem atunci când nu ne aflăm în prezența lui Dumnezeu; însă, când ajungem în prezența Lui, se așterne tăcerea. Vorbim adesea despre ceea ce am făcut sau despre ceea ce dorim să facem. Câteodată vorbim despre ceea ce alții nu fac. Însă, atunci când intrăm în prezența lui Dumnezeu, nu ne mai gândim deloc la noi înșine.

De ce nu trebuie să vorbim cu mândrie, nici cu aroganță? „Pentru că Domnul este un Dumnezeu al cunoștinței.” El știe motivele pentru care vorbim; cunoaște totul despre inima noastră. Este un lucru foarte solemn să știm că El ne cunoaște în totul. „Doamne, Tu m-ai cercetat și mă cunoști, Tu știi când mă așez și când mă ridic, de departe îmi pătrunzi gândul. Tu știi când umblu și când mă culc și cunoști toate căile mele. Încă nu-mi ajunge cuvântul pe limbă și, iată, Doamne, Tu îl cunoști în totul” (Psalmul 139.1-4). El este un Dumnezeu al cunoștinței și toate faptele sunt cântărite de El. Dumnezeu face două lucruri cu omul: îl măsoară și îl cântărește.

Când îl măsoară pe om, ce spune El? „Toți au păcătuit și nu au ajuns la gloria lui Dumnezeu.” Câteodată, oamenii gândesc în felul următor: «Dacă ajung înaintea lui Dumnezeu, mă descurc eu!». Când ești departe de acel moment, poți vorbi așa, dar lucrurile se vor schimba radical atunci când vei ajunge acolo. Cum stau lucrurile cu cântărirea? Să privim la Psalmul 62.9 (cuvinte foarte prețioase pentru cei care cunosc harul și cu totul cumplite pentru cei care nu-l cunosc): „Fiii oamenilor de rând sunt numai o suflare, fiii celor mari sunt minciună; puși în cumpănă împreună, sunt mai puțin decât o suflare”. Să ne aducem întotdeauna aminte că „Domnul este un Dumnezeu al cunoștinței și de El sunt cântărite faptele”!

clickbible.org